

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 8. czerwca 1895.

Treść: (№ 71—72.) 71. Rozporządzenie, dotyczące się warunków ekspedycyowania wina w beczkach z pewnych włoskich obszarów uprawy wina za opłatą cła zniżonego. — 72. Rozporządzenie, dotyczące się postępowania ze względu na cło z winami, które nadchodzą do wprowadzenia opatrzone świadectwami pochodzenia z San-Severo i z Barletty.

71.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 8. czerwca 1895,

dotyczące się warunków ekspedycyowania wina w beczkach z pewnych włoskich obszarów uprawy wina za opłatą cła zniżonego.

W uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 10. sierpnia i 1. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 125 i 201), tudzież z dnia 1. lutego 1893 Dz. u. p. Nr. 12), dotyczących się warunków ekspedycyowania wina w beczkach z pewnych włoskich obszarów uprawy wina, za opłatą cła zniżonego, podaje się do wiadomości a względnie zarządza się w prozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskiemi co następuje:

W myśl rozporządzeń powyższych, ekspedycyowanie wina w beczkach z pewnych włoskich obszarów uprawy wina za opłatą cła zniżonego wymaga dopełnienia rozmaitych warunków, do których należy także przedstawianie świadectw pochodzenia.

W celu zapobieżenia niewłaściwościom przy wystawianiu i używaniu tych świadectw, jakoteż wydawaniu dokumentów nie całkiem prawidłowych, obie Strony wydały nowe polecenia, jedna do urzędów włoskich, których się to tyczy, druga do c. i k. urzędów konsulowskich zawarte w załączkach 1 i 2.

Polecenia te tyczą się tak wystawiania i wizowania świadectw pochodzenia, jak niemniej zabezpieczania tożsamości posyłek, świadectwami opatrzonych aż do ich wejścia w granice monarchii austriacko-węgierskiej.

Stosując się do tych nowych zarządzeń, odnośne komory winny zwracać uwagę w szczególności na następujące okoliczności:

Świadectwa pochodzenia powinny być wygotowane podług przepisanych wzorów, na wycinkach z rejestrów jukstowych i opatrzone liczbami bieżącymi. Duplikaty świadectw pochodzenia można przyjmować tylko w takim razie, jeżeli są wystawione przez ten sam urząd, który wydał pierwopis i również na wycinku z rejestru jukstowego, opatrzone własnym numerem i oznaczone wyraźnie jako duplikaty z przydaniem numeru pierwopisu świadectwa.

Nadto, jeżeli pierwopis nie był wystawiony przez c. i k. Urząd konsulowski, duplikat powinien być opatrzony wizą tego samego Urzędu konsulowskiego, który wizował pierwopis.

Jeżeli posyłka odeszła z miejsca wysłania wcześniej niż w tym dniu, w którym pierwopis świadectwa pochodzenia był wizowany a względnie wystawiony, świadectwo takie ma być odrzucane. Komory wchodowe winny dzień odejścia posyłki, o którym dowiedzieć się można z papierów frachtowych przez stronę dołączonych, notować w świadectwie pochodzenia bez względu na to, czy posyłka była u nich deklarowana do oclenia, czy w celu przekazania do innej komory.

Komora ekspedycyjna winna porównać znaki i numera beczek z odnośnemi szczegółami świadectwa pochodzenia i bolety wywozowej włoskiej i te beczki, co do których okażą się pod tym względem różnice, wyłączyć od ekspedycyi za opłatą cła zniżonego. Jeżeli stosownie do potwierdzenia na odwrotnej stronie świadectwa pochodzenia, nie wszystkie beczki w samemże świadectwie podane, zostały wywiezione, świadectwo uważa się za ważne dla tej ilości beczek, która wyrażona jest w owem potwierdzeniu.

Zaleca się komorom jako obowiązek wielkiej wagi badanie, czy pieczęci, jakie we Włoszech będą na przyszłość wyciskane na otworach każdej beczki, do spuszczenia wina przeznaczonych, nie zostały naruszone, jakoteż przekonywanie się, czy beczki nie mają innych otworów wbrew przepisom pozataryskanym.

Beczki, w którychby znaleziono otwory nie opieczętowane w sposób umówiony, nie mogą być ekspedycyowane za opłatą cła zniżonego.

Jeżeli w posyłkach wina dostrzeżone będą beczki z uszkodzonymi pieczęciami lub jeżeli na pieczęciach nie można wyczytać, która Władza je wycisnęła, świadectwo pochodzenia wolno tylko w takim razie brać dla całej posyłki za podstawę ekspedycyowania według cła zniżonego, jeżeli komora ekspedycyjna nabierze przekonania, że uszkodzenie pieczęci lub nieczytelność jej odcisku jest następstwem jakiegoś przypadku podczas przewozu.

Dla zapobieżenia, żeby później nie nadechodzili z tego powodu reklamacye a oraz dla ułatwienia stronom poszukiwania straty na osobach, z których winy pieczęci zostały uszkodzone, pozwala się, żeby na wniosek strony komora tak wchodziła, jak i ta, do której posyłka została przekazana, rewidowała zewnętrznie beczki i pieczęci także przed podaniem deklaracyi cłowej i żeby wynik rewizyi był w świadectwie pochodzenia zanotowany.

Przy badaniu okoliczności, czy się zdarzył przypadek podczas przewozu, należy sumiennie mieć wzgląd na umieszczenie beczek, na długość transportu, stan powietrza itp., w przypadkach zaś wątpliwych trzeba zażądać wyjaśnień od strony.

Jeżeli wino przywiózł parowiec Spółki żeglarskiej, który w ciągu kursu zatrzymywał się tylko w portach lub przystaniach włoskich, austryackich lub węgierskich, przypadek podczas przewozu uważać należy za udowodniony, gdy strona złoży potwierdzenie kapitana okrętu zgodne z dziennikiem okrętowym, że okręt od wypłynięcia z portu odjazdu lub przystani odjazdu, przez całą drogę nie przybijał do żadnego innego okrętu i że albo wcale nie zawijał do portu lub przystani, albo, że w portach, do których zawijał, nie wykonywano żadnych manipulacyi

z beczkami do świadectwa pochodzenia należąciami, w każdym jednak razie pod warunkiem, żeby rzetelność deklaracyi kapitana nie podlegała wątpliwości.

Przy ekspedycyowaniu cłowem tych posyłek wina, w których były beczki z uszkodzonymi lub nieczytelnymi pieczęciami i co do których komora nie nabrała przekonania, że pieczęci na beczkach zostały uszkodzone lub odciski na pieczęciach stały się nieczytelnymi tylko w skutek przypadku podczas transportu, komora winna rozróżniać, czy posyłka nadeszła z świadectwem rozbioru chemicznego, czy bez takiego świadectwa.

Jeżeli posyłka nadeszła z świadectwem rozbioru, w takim razie, po stwierdzeniu zgodności posyłki z świadectwami pochodzenia i rozbioru w porządku znalezionemi, beczki, mające pieczęci nieuszkodzone, ekspedycyować należy niezwłocznie za poborem cła zniżonego; z beczek zaś, mających pieczęci uszkodzone, wziąć należy według rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1892 próbki celem postąpienia do upoważnionego zakładu doświadczalnego i takowe niezwłocznie według przepisu do tego zakładu posłać. Jeżeli wynik badania będzie dla strony korzystny, postąpić należy tak, jak gdyby beczki nadeszły z nieuszkodzonymi pieczęciami — w przeciwnym razie beczki te wyłączyć należy od dobrodziejstwa cłowego. Jeżeli posyłki nie były opatrzone świadectwem rozbioru, wyłączyć należy od dobrodziejstwa cłowego wszystkie te beczki, które nadeszły z uszkodzonym lub nieczytelnym odciskiem pieczęci, atoli świadectwo pochodzenia jest ważne dla wszystkich tych beczek, u których odcisk pieczęci jest nieuszkodzony, czytelny.

Pod względem różnicy, gdyby zachodziła między wagą podaną w świadectwie pochodzenia a stwierdzoną przez zważenie na komorze, rozporządza się, że jeżeli znaleziona będzie zwyżka nie przenosząca dwóch od sta wagi brutto, świadectwo pochodzenia uważane być ma za pokrywające całą posyłkę; jeżeli zaś waga stwierdzona przenosi o więcej niż dwa od sta ilość podaną w świadectwie, w takim razie całą zwyżkę, przenoszącą wagę poświadczoną, wyłączyć należy od dobrodziejstwa cłowego.

Postanowienia szczególne co do wina wprowadzanego statkami sągwiowemi do punti franchi Tryestu i Rjeki.

Świadectwo pochodzenia, podług osobnych, do tego przepisanych wzorów wystawione, powinno prócz wszystkich innych szczegółów zawierać nadto potwierdzenie komory wywozowej królewsko włoskiej, że wino objęła według przepisów i że takowe

zostało według przepisów przelane do naczyń znajdujących się na statku.

Na statku stągwiowym, prócz ilości wina podanej w odnośnym świadectwie pochodzenia, znajdować się może tylko tyle wina, ile go potrzeba dla załogi okrętowej.

Naczynia znajdujące się na pokładzie, powinny być zawsze przez komorę królewsko włoską opieczętowane, — naczynia znajdujące się pod pokładem, mogą być zabezpieczone podług wyboru komory włoskiej przez wzięcie pod zamknięcie albo tychże naczyń albo miejsca (otworów pokładowych). Gdyby dozorca cłowy królewsko włoski, rewidując taki statek na wodach terytoryalnych włoskich, odemknął zamknięcie otworów, winien po rewizji otwory te wziąć napowrót pod zamknięcie i okoliczność tę w świadectwie pochodzenia zanotować.

W porcie przeznaczenia komora winna z szczególną dokładnością badać zamknięcia, pod które wzięte zostały naczynia i otwory pokładowe, mianowicie na statkach stągwiowych, przybywających z wziętymi pod zamknięcie otworami, przekonać się ma z całą starannością, czy niema śladów usuwania niektórych desek pokładowych lub ścian bocznych.

Jeżeli pieczęci i zamknięcia znalezione będą w stanie nienagannym, należy beczki i otwory uwolnić od zamknięć, statek zaś zostawać ma pod nieustającą kontrolą, dopóki cała ilość wina nie będzie wyniesiona.

Gdyby przy rewizji cłowej na statku, na którym nie otwory, lecz naczynia wzięte są pod zamknięcie, nastęrczyły się trudności z powodu zbyt szelznego naładowania, szyper obowiązany jest uczynić co potrzeba, żeby wykonanie rewizji było możebne. O okolicznościach tego rodzaju komora winna niezwłocznie uwiadomić dyrekcją skarbową.

Postanowienia powyższe co do rewidowania naczyń opieczętowanych i stwierdzania okoliczności, czy dostrzeżone uszkodzenia pieczęci mogą być uważane za skutek przypadków podczas przewozu, stosują się także do statków stągwiowych. Rozumie się jednak samo przez się, że dozwolony parowcom Spótek żeglarskich szczególnie sposób udowadniania, że uszkodzenie pieczęci było przypadkowym, nie może być do statków stągwiowych stosowane.

Statkiem stągwiowym, odpływającym z zamkniętymi otworami, wolno w razie niebezpieczeństwa, celem zapobieżenia stracie całego ładunku lub jego części, otworzyć zamknięcie; lecz należy zanotować to w dzienniku okrętowym a za przybyciem do portu przeznaczenia uwiadomić niezwłocznie Władzę morską i komorę. Jeżeli Władza morska uzna niebezpieczeństwo, takowe uważane być ma także w postępowaniu cłowym za udowodnione i dobrodziejstwa cłowego nie należy odmawiać z po-

wodu otwarcia zamknięć. O każdym statku stągwiowym, który przybędzie z odjętem zamknięciem otworów, uwiadomić należy dyrekcją skarbową; gdyby przypadki takie zdarzały się coraz częściej, Władza ta winna uwiadomić o tem Ministerstwo skarbu.

Postanowienia końcowe.

Postanowienia powyższe stosować należy do wszystkich tych posylek wina włoskiego, które nadchodzą z świadectwami pochodzenia wystawionymi, poczynawszy od **dnia 1. lipca 1895.** Natomiast z wszystkimi posyłkami wina włoskiego przywożonymi z świadectwami pochodzenia, które wystawione były przed tym terminem, postępować należy według dotychczasowych postanowień.

Plener r. w.

Wurmbrand r. w.

Falkenhayn r. w.

Załączka 1.

Rozporządzenie okólnikowe królewsko włoskiego Ministerstwa rolnictwa, przemysłu i handlu do prefektur królewskich z dnia 8. czerwca 1895, l. 886.

Dla zapobieżenia niewłaściwościom, które mogłyby zaszkodzić całemu naszemu handlowi winnemu, Ministerstwo uznaje za potrzebne wydać kilka nowych przepisów, mających na celu otoczenie większemi gwarancyami świadectw pochodzenia, jakie wystawiane są dla win do Austrii i Węgier wprowadzanych.

Przedewszystkiem nadmieniam się, że stosownie do okólnika z dnia 1. grudnia 1892 Nr. 34.849 świadectwa te wystawiać mają albo Władze miejscowe (Sindaci) w miejscu wyrobu wina, albo niektóre prefektury lub podprefektury osobno do tego upoważnione, albo wreszcie urzędy konsulowskie austriacko-węgierskie.

§. 1. Ministerstwo przekonało się, że Władze zaniedbują często utrzymywania rejestru świadectw, które wystawiają. Z tego powodu uznają za potrzebne rozporządzić, żeby świadectwa pochodzenia, tak samo, jak to jest już zaprowadzone dla świadectw rozbioru chemicznego, wystawianych przez instytuty naukowe do tego upoważnione, wygotowywane były na blankietach opatrzonych jukstami i liczbami bieżącymi.

Tym sposobem osiągnięta będzie możność porównywania i udowadniania a oraz zapobiegnie się przedstawianiu dokumentów nie całkiem prawidłowych.

§. 2. Do powyższego okólnika z dnia 1. grudnia 1892 dołączone były wzory świadectw pochodzenia, ułożone za porozumieniem się obu Rządów.

Stosownie do nowych układów, poczynione zostały w tych wzorach niektóre małe zmiany dla uczynienia ich odpowiedniejszymi wymaganiom naszej umiejętności uprawy wina i naszemu handlowi. Z tych nowych wzorów, do niniejszego dołączonych (Załączki A i B) pierwszy przeznaczony jest do użytku przełożonych gmin, drugi dla prefektur i podprefektur.

Zbytecznym byłoby nadmieniać, że odstępowanie od tych wzorów tak pod względem formy zewnętrznej jak niemniej, owszem tem więcej pod względem ich osnowy, miejsca mieć nie może.

§. 3. Stosownie do postanowień przerweczonego okólnika z dnia 1. grudnia 1892, Władze upoważnione do wystawiania świadectw pochodzenia przekonywać się winny na podstawie dochodzeń w należyty sposób poczynionych, o rzetelności szczegółów, które mają potwierdzać.

Atoli wiadomo, że przepis ten nie wszędzie jednakowo jest wykładany i że potrzebne dochodzenia odbywają się nie zawsze w taki sam sposób.

Odtąd więc Władzom gminnym, jakoteż prefekturom i podprefekturom służyć ma do przekonania się o pochodzeniu towaru jeden z następujących trzech środków:

1. Albo poświadczenie trzech osób zasługujących na zaufanie, które Władza wystawiająca przesłuchać ma protokolarnie;

2. albo deklaracja piśmienna stręczyciela winnego, jeżeli sprzedaż wina i oddanie go w beczkach nastąpiło za jego pośrednictwem;

3. albo wydelegowanie własnego funkcjonariusza Władzy wystawiającej świadectwo, który w piwnicach i w miejscu składu odnośnych win ma bezpośrednio przekonać się o ich pochodzeniu, gatunku i ilości.

W skutek szczególnego charakteru umowy, zawartej z monarchią austriacko-węgierską, zapewnione zostało wnom naszym dobrodziejstwo cłowe; ważną więc jest rzeczą, żeby z tego dobrodziejstwa nie korzystali także inni z naszą szkodą. Z tego powodu Władze winny z całą pilnością starać się o pozyskanie pewności, że wino nie zostało zamienione ani nie jest zmieszane z zagranicznym, chociażby ukrajowionem.

Ponieważ w takim razie, gdy wina krajowe umieszczone są w tej samej piwnicy, w tym samym magazynie lub innym lokalu, chociażby w innych oddziałach jednocześnie z zagranicznymi, chociażby ukrajowionami, uzyskanie wzmiankowanej pewności jest rzeczą bardzo trudną, jeżeli nie całkiem niemożliwą; przeto dla takich win nie wolno wystawiać świadectwa pochodzenia.

Podobnie nie wolno wystawiać świadectw pochodzenia dla win naszych, które wyszły z *punto franco* i przez to utraciły krajowość włoską.

W tym celu zarząd cłowy rozporządził, żeby komory nie dozwalały mieszania win zagranicznych z krajowymi, czy to na placach komor, czy też na statkach stojących w portach na kotwicy i żeby zapobiegały mieszaniu lub wymianie z podejściem nadzoru władz cłowych, na statkach wiozących wina zagraniczne, i żeby nakoniec w obrębie placów komory lub na statkach stojących na kotwicy nie dozwalało przelewania win do innych naczyń.

§. 4. Stosownie do wzmiankowanego okólnika z r. 1892 beczki, składające posyłkę wina opatrzoną świadectwem rozbioru, powinny być opieczętowane przez Władzę, która wzięła próbkę.

Obecnie przepisane jest opieczętowanie także beczek posyłki idącej bez świadectwa rozbioru.

Beczki te pieczętować ma Władza wystawiająca świadectwo pochodzenia.

W takich przypadkach, gdy posyłka, dla której strona żąda świadectwa pochodzenia, ma być na żądanie strony poddana rozbiorowi chemicznemu, Władza wystawiająca świadectwo ma także wziąć próbkę i posłać do instytutu, któremu wykonywanie rozbioru jest poruczone. Pod względem brania próbek i wszelkich dalszych czynności urzędowych trzymać się należy postanowień zawartych w okólniku z dnia 1. grudnia 1892.

Beczki pieczętować należy według metody podanej w załączce C, dopóki nie będzie wynaleziona łatwiejsza metoda, o co Rządy już się starają.

Gdyby w posyłce składającej się z beczek według przepisu opieczętowanych, znalazły się niektóre beczki z uszkodzonymi pieczęciami, komora austriacka lub węgierska może pomimo tego uznać świadectwo pochodzenia za ważne dla całej posyłki, jeżeli nabierze przekonania, że odciski pieczęci uszkodziły się lub stały się nieczytelne w skutek przypadku podczas przewozu.

W przeciwnym razie beczki z uszkodzonymi lub nieczytelnymi pieczęciami, należące do posyłki nie opatrzonej świadectwem rozbioru, nie będą dopuszczone do ekspedycji za opłatą cła niższego i komora uzna świadectwo pochodzenia za ważne tylko dla beczek mających pieczęci nieuszkodzone; jeżeli zaś posyłka opatrzona jest świadectwem rozbioru, w takim razie z beczek, których pieczęcie okazały się uszkodzonymi lub nieczytelnymi, wzięta będzie próbka podług rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1892 i zostanie posłana do instytutu önologicznego a jeżeli wynik jej rozbioru będzie dla wprowadzającego korzystny, wino w beczkach z uszkodzonymi lub nieczytelnymi pieczęciami będzie także wyeksportowane za opłatą cła po 3 zł. 20 c. Beczki z nieuszkodzonymi pieczęciami, o ile co do świadectwa rozbioru nie zachodzi żadna wątpliwość, będą niezwłocznie ekspedytowane za opłatą cła niższego (3 zł. 20 c.).

Jeżeli wprowadzający przedstawi jednocześnie z świadectwem pochodzenia i z świadectwem rozbioru, gdyby takowe istniało, także deklaracją kapitana parowca Spółki żeglarskiej, z którego zgodnie z dziennikiem okrętowym wynika, że statek ten, od chwili opuszczenia portu lub przystani nie zawijał do żadnego portu ani do żadnej przystani i w drodze nie miał styczności z żadnym innym statkiem, albo, że w portach, do których zawijał, nie czyniono żadnych manipulacji z beczkami w świadectwie pochodzenia podanemi, uszkodzenie pieczęci uważane będzie za przypadkowe, wyjąwszy, gdyby zachodziła wątpliwość co do rzetelności deklaracji kapitana statku.

Postanowienie to stosuje się jedynie do tych statków, które w kursach swoich zawijają tylko do portów włoskich i austriackich lub węgierskich.

§. 5. Władze wystawiające świadectwa, mają te świadectwa razem z dokumentami, które w myśl §. 3 służyły za podstawę do ich wygotowania, posyłać bezpośrednio do tego c. i k. Urzędu konsulowskiego, który jest właściwym do ich wizowania.

Deklaracją stręczyciela winnego (§. 3, p. 2), winna Władza wystawiająca świadectwo pochodzenia opatrzyć pieczęcią urzędową i liczbą odnośnego świadectwa pochodzenia.

C. i k. Urzędy konsulowskie, jak tylko świadectwa pochodzenia do nich nadejdą, badają niezwłocznie takowe pod względem szczegółów w nich zawartych i jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość, natychmiast je wizują. W przypadkach wątpliwych Urzędy konsulowskie zażądać mają wyjaśnienia od

Władzy, która je wystawiła, a gdyby to uznały za potrzebne, mają porozumieć się z właściwą Władzą królewsko włoską co do zasiągnięcia dalszych wyjaśnień a według okoliczności także co do rewizji posyłki.

Przed udzieleniem wizy nie wolno win wysłać w drogę. Urząd konsulowski zawizowawszy świadectwo, przesyła je niezwłocznie stronie pod adresem podanym przez Władzę, która je wystawiła a jednocześnie zwraca teje Władzy dokument dowodowy przez nią nadesłany.

W razie odmówienia wizy, Urząd konsulowski posyła świadectwo razem z odnośnym dokumentem dowodowym do właściwej Władzy królewskiej, iżby w takim razie, gdyby to uznała za potrzebne, wytoczyła postępowanie sądowe lub administracyjne przeciw Władzy, która świadectwo wystawiła.

Ponieważ Władze wystawiające świadectwa pochodzenia, posyłają takowe bezpośrednio do Urzędów konsulowskich austriacko-węgierskich, ustaje potrzeba legalizowania przez prefektury lub podprefektury podpisu przełożonych gmin, jak to dotąd często się działo, zanim świadectwa pochodzenia przedstawione zostały Urzędowi konsulowskim. Z tego powodu Urzędy konsulowskie austriacko-węgierskie otrzymały polecenia nieupominania się o taką legalizację i wizowania świadectw wystawionych przez przełożonych gmin.

§. 6. Zdarza się często, że statek parowy a niekiedy także kolej żelazna, nie może zabrać naraz całej ilości wina w świadectwie pochodzenia podanej; w przypadku tym kapitan okrętu a względnie naczelnik stacyi winien na odwrotnej stronie świadectwa pochodzenia, jak to na odnośnych wzorach jest oznaczone, zanotować ilość rzeczywiście na statek lub na kolej wziętą.

Do beczek pozostawionych, o ile pieczęcie ich nie są uszkodzone, wystawić należy nowe świadectwo pochodzenia na podstawie tych samych dokumentów, które służyły do wystawienia pierwotnego świadectwa.

§. 7. Dla win posyłanych statkami stągwiowymi a które w *punti franchi* Tryestu lub Rjeki mają być pod kontrolą urzędową przelane, wygotowywać należy świadectwa pochodzenia według osobnego wzoru (załączka D i E). W przypadku tym postępować należy pod względem pieczętowania beczek, wystawiania świadectw pochodzenia, jako też udzielania wizy konsulowskiej ściśle tak samo, jak wtedy, gdy wina wysyłane są w beczkach.

Jednakże beczki składające posyłkę, mającą odejść statkiem stągwiowym, wolno odstawiać do statków nieopieczętowane. W przypadku tym Władza wystawiająca świadectwo, winna posyłkę wina przed wystawieniem świadectwa pochodzenia oddać komorze włoskiej, która od chwili oddania bierze ją pod dozór. Oddanie to ma nastąpić w miejscu składu odnośnego wina. Do naczyń znajdujących się na statku przelewane być ma wino zawsze pod dozorem komory. Po przelaniu, komora winna naczynia wziąć pod zamknięcie a wykonanie wszystkich powyższych czynności urzędowych potwierdzić zapisem na odwrotnej stronie świadectwa.

Według umowy zawartej z Zarządem cłowym austriackim i węgierskim można brać pod zamknięcie albo poszczególne naczynia albo miejsce ładunku.

Wybór między temi dwoma sposobami zamknięcia zostawia się uznaniu komory włoskiej

W obu przypadkach stosować należy następujące pravidła:

Stosownie do umowy między Rządami w tym względzie zawartej, zamykać się będzie każde z osobna naczynie w takim razie, gdy komora uzna, że ten sposób zamknięcia jest możebny.

Atoli komora włoska, jak się samo przez się rozumie, winna w tym przypadku mieć na uwadze, że zamknięcia muszą być w portach przeznaczenia kontrolowane i że komorom austriackim i węgierskim nie można tej kontroli utrudniać lub zgęzła czynić jej niemożebną.

Gdyby tego względu zaniebnywano, Rząd austriacko-węgierski wskaże Rządowi włoskiemu przypadki, w których to zostało stwierdzone, ażeby komorom swoim wydał odpowiednie polecenia.

Otwory (*boccaporti*) mają być zamykane według przepisów podanych w załączce F; naczynia jednak znajdujące się na pokładzie, powinny być także w tym przypadku opieczętowane.

Gdyby w razie niebezpieczeństwa morskiego kapitan okrętu w celu zapobieżenia stracie całego ładunku lub jego części, był zmuszony odjąć plomby dla odemknięcia otworów, winien okoliczność tę zanotować w dzienniku okrętowym i jak tylko przybędzie do portu przeznaczenia, uwiadomić o tem właściwą Władzę. Jeżeli Władza nie uzna niebez-

pieczeństwa morskiego, w takim razie posyłka wina straci prawo do cła niżzonego na 3 zł. 20 c.

Gdyby w drodze między portem lub przystanią odejścia a portami przeznaczenia tryestyńskim lub rjejskim, Władza cłowa włoska zarządziła dla kontroli w jednym z portów królestwa, odemknięcie zaplombowanych otworów, winna położyć potem nowe plomby i zdarzenie to zanotować szczegółowo w świadectwie pochodzenia.

Kapitan okrętu żaglowego może w takim razie, gdyby ze względu na ładunek, odjęcie plomb zamykające otwory okazało się potrzebnem, zgłosić się w tym celu w jednym z portów królestwa do tamtejszej komory, która obowiązana jest odnośne czynności nadzorować, plomby napowrót położyć i zapisać wszystkie okoliczności w świadectwie pochodzenia.

Po przybyciu okrętu żaglowego do portu przeznaczenia, kapitan winien komorze austriackiej lub węgierskiej przedstawić świadectwo pochodzenia; komora przekonawszy się, a to niezwłocznie, o istnieniu i stanie plomb i pieczęci, odejmie takowe z otworów i naczyń. Od tej chwili, aż dopóki ekspedycya cłowa ładunku się nie skończy, okręt żaglowy zostaje pod kontrolą cłową.

§. 8. Do każdej posyłki dołączona być powinna także należąca do niej boleta wywozowa.

§. 9. Duplikaty świadectw pochodzenia wolno wydawać tylko na prośbę strony odpowiednio usprawiedliwioną. Jeżeli Władza wystawiająca uzna, że prośba jest usprawiedliwiona, wystawia duplikat i opatruje takowy, jakoteż teksty do niego należące, wyraźnem i łatwo dostrzedz się dającym oznaczeniem „Duplikat świadectwa pochodzenia Nr. . . .“

§. 10. Wynika z tego, że oprócz zwykłych papierów przewodnich, potrzebnych także do każdej innej posyłki idącej do Austrii i Węgier, nasze posyłki, tamże idące, opatrzone być mają następującymi dokumentami: świadectwem pochodzenia, boletą wywozową a w takim razie, jeżeli wina były wprzód rozbierane w jednym z naszych instytutów naukowych, także świadectwem rozbioru.

Zbytecznem byłoby dodawać, że komory austriackie i węgierskie będą mogły uznawać tylko takie dokumenty, które pod każdym względem będą się zgadzały z powyższemi postanowieniami. Ścisłego przestrzegania tych postanowień wymaga dobro naszych wywozicieli.

Również zbytecznem byłoby przypominać, że przy wystawianiu dokumentów w mowie będących postępować należy z jak największą starannością, tem bardziej, że funkcyonaryusze publiczni, którzyby szczegóły nieprawdziwe potwierdzali jako prawdziwe i wystawiali niezgodne z prawdą deklaracje, narażaliby się na skutki artykułów 275 i 276 obowiązującej ustawy karnej.

Postanowienia powyższe stosują się do wszystkich tych posylek wina, dla których świadectwa pochodzenia wystawiane będą począwszy od **dnia**

1. lipca 1895. Natomiast z temi posyłkami wina, które odchodzić będą z świadectwami pochodzenia wystawionemi przed tym terminem, postępować należy według dotychczasowych postanowień.

Do niniejszego dołączam dwa rozporządzenia c. i k. austriacko-węgierskiego Ministerstwa spraw zewnętrznych do c. i k. Urzędów konsulowskich we Włoszech, tudzież właściwych Ministerstw austriackich i węgierskich do komor, jednocześnie wydane.

Załączka A.

Nr. . . . .

Świadectwo pochodzenia.

Niżej podpisany potwierdza na zasadzie informacji stosownie do rozporządzenia okólnikowego Ministerstwa rolnictwa, przemysłu i handlu z dnia 8. czerwca 1895, Nr. 886 należycie zasiągniętych, że posyłka wina białego pana **Giovanni X.**, która ma być wprowadzona do monarchii austriacko-węgierskiej a składająca się z **20** beczek ze znakami **G X** i numerami **250/269** ważąca brutto ogółem **7000 kg** jest owocem winnic na obszarze gminy **Bari** (Apulia) i gmin sąsiednich . . . . . będących ogółem częścią **neapolitańskiego** obszaru uprawy wina.

Pan **Giovanni X** zapewnia, że posyłka przewieziona będzie lądem.
morzem.

Beczki zostały opieczętowane.

Bari, dnia . . . . .

L. S.

Wiza c. i k. konsulatu austr.-węg.:

L. S.

Przełożony gminy.

Verte.

U w a g a $\frac{\text{kapitana}}{\text{naczelnika stacyi}}$ na wypadek, gdyby tylko część posyłki wina została wyprawiona.

$\frac{\text{Kapitan okrętu X}}{\text{Naczelnik stacyi kolei żelaznej w X}}$ potwierdza, że z powodu siły większej zamiast wyżej podanej ilości beczek, naładowano tylko . . . . . beczek, oznaczonych numerami . . . . . wających brutto . . . . . kg.

. . . . . dnia . . . . .

$\frac{\text{Kapitan.}}{\text{Naczelnik stacyi.}}$

Załączka B.

Nr. . . . .

Świadcstwo pochodzenia.

Prefektura królewska w Bari
Podprefektura królewska w Barlecie potwierdza na zasadzie informacji stosownie do rozporządzenia okólnikowego Ministerstwa rolnictwa, przemysłu i handlu z dnia 8. czerwca 1895, Nr. 886 należycie zasiągniętych, że posyłka wina białego
czerrwonego pana **Giovanni X.**, która ma być wprowadzona do monarchii austriacko-węgierskiej a składająca się z **20** beczek ze znakami **G X** i numerami **250/269** ważąca brutto ogółem **7000 kg** jest płodem winnic **Apulii**, stanowiącej część **neapolitańskiego** obszaru uprawy wina.

Pan **Giovanni X** zapewnia, że posyłka przewieziona będzie lądem.
morzem.

Beczki zostały opieczętowane.

Bari
Barletta, dnia . . . . .

L. S.

Wiza c. i k. konsulatu austr.-węg.:

L. S.

Prefekt.

Podprefekt.

Verte.

U w a g a $\frac{\text{kapitana}}{\text{naczelnika stacyi}}$ na wypadek, gdyby tylko część posyłki wina została wyprawiona.

$\frac{\text{Kapitan okrętu X}}{\text{Naczelnik stacyi kolei żelaznej w X}}$ potwierdza, że z powodu siły większej zamiast wyżej podanej ilości beczek, naładowano tylko . . . . . beczek, oznaczonych numerami . . . . . ważących brutto . . . . . kg.

. . . . . dnia . . . . .

$\frac{\text{Kapitan.}}{\text{Naczelnik stacyi.}}$

Załączka C. Pieczętowanie beczek.

W zagłębienie, którego jedna połowa zrobiona jest w szpuncie a druga w klepce daje się lak a następnie wyciska na nim pieczęć w taki sposób, żeby napis jego był czytelny. Dla zabezpieczenia pieczęci od potrażeń z zewnątrz, kładzie się na otwór natłuszczone pakuły, bawełnę lub inny stosowny materiał i pokrywa wszystko płytką blaszaną. Większe bezpieczeństwo osiąga się przez przytwierdzenie po obu stronach otworu lub w niewielkiej odległości od niego dwóch kawałków obręczy, jeżeliby nie uznano za jeszcze lepsze zapewnienia tego bezpieczeństwa całemi obręczami. Pieczęci są jeszcze bezpieczniejsze, jeżeli płytka blaszana jest w środku wypukła.

Zamiast laku można też używać innych mieszanin, zdaniem strony interesowanej trwalszych od laku, o ile komora uzna, że napisy pieczęci na nich wyciśniętych dają się odczytywać. Pieczęci umieszczać należy na wszystkich otworach beczki szpuntami zatkanymi.

Załączka D.

Certyfikat dla statku ślągiowego.

Nr. . . . .

Świadectwo pochodzenia.

Niżej podpisany potwierdza na zasadzie informacji stosownie do rozporządzenia okólnikowego Ministerstwa rolnictwa, przemysłu i handlu z dnia 8. czerwca 1895, Nr. 886 należycie zasiągniętych, że posyłka wina białego pana **Giovanni X.**, która ma być wprowadzona do monarchii austriacko-węgierskiej a składająca się z **20** beczek ze znakami **G X** i numerami **250/269** ważąca brutto ogółem **7000 kg** jest płodem winnic na obszarze gminy **Bari** (Apulia) i gmin sąsiednich . . . . . będących ogółem częścią **neapolitańskiego** obszaru uprawy wina.

Pan **Giovanni X** zapewnia, że posyłka przewieziona będzie okrętem żaglowym **X**.

Beczki zostały przez przełożonego gminy opieczątowane.
komorze w . . . . . oddane.

Bari, dnia . . . . .

L. S.

Wiza c. i k. konsulatu austr.-węg.

L. S.

Przełożony gminy.

U w a g a komory:

Komora w . . . . . potwierdza, że beczki wyżej wzmiankowane zostały jej oddane opatrzone według przepisu pieczęcią przełożonego gminy w . . . . . i pod dozorem wydane przed wystawieniem certyfikatu, były odtąd w tutejszym urzędzie strzeżone urzędowym zostały przelane do naczyń okrętu żaglowego . . . . . niżej oznaczonych:

Ilość naczyń $\frac{\text{pod pokładem . . . . .}}{\text{na pokładzie . . . . .}}$

Miejsce przeznaczenia: *punto franco* $\frac{\text{Tryest}}{\text{Rjeka}}$

Zbadana waga netto wina przelanego wynosiła . . . . . kg.

Naczynia na pokładzie opieczętowano pieczęcią komory.

Naczynia pod pokładem zostały $\frac{\text{opieczętowane}}{\text{wzięte pod zamknięcie przez oplombowanie . . . . .}}$
otworów.

. . . . . dnia . . . . .

L. S.

Przełożony komory.

Załączka E.

Certyfikat dla statku stągwiowego.

Nr. . . . .

Świadcetwo pochodzenia.

Niżej podpisany potwierdza na zasadzie informacji stosownie do rozporządzenia okólnikowego Ministerstwa rolnictwa, przemysłu i handlu z dnia 8. czerwca 1895, Nr. 886 należycie zasiągniętych, że posyłka wina białego / czerwonego pana **Giovanni X.**, która ma być wprowadzona do monarchii austriacko-węgierskiej a składająca się z 20 beczek ze znakami **G X** i numerami **250/269** waząca brutto ogółem **7000 kg** jest płodem winnic **Apulii**, stanowiącej część **neapolitańskiego** obszaru uprawy wina.

Pan **Giovanni X** zapewnia, że posyłka przewieziona będzie okrętem zagłowym **X**.

Beczki zostały opieczętowane / komorze w . . . . . oddane przez prefekturę. / podprefekturę.

Bari / Barletta, dnia . . . . .

L. S.

Wiza c. i k. konsulatu austr.-węg.

L. S.

Prefekt.

Podprefekt.

Verte.

U w a g a komory:

Komora w . . . . . potwierdza, że beczki wyżej wzmiankowane zostały jej oddane opatrzone według przepisu pieczęcią $\frac{\text{prefektury}}{\text{podprefektury}}$ w . . . . . wydane przed wystawieniem certyfikatu, były odtąd w tutej-zym urzędzie strzeżone i pod dozorem urzędowym zostały przelane do naczyń okrętu żaglowego . . . . . niżej oznaczonych:

Ilość naczyń $\frac{\text{pod pokładem}}{\text{na pokładzie}}$ . . . . .

Miejsce przeznaczenia: *punto franco* $\frac{\text{Tryest.}}{\text{Rjeka.}}$

Zbadana waga netto wina przelanego wynosiła . . . . . kg.

Naczynia na pokładzie opieczętowano pieczęcią komory.

Naczynia pod pokładem zostały $\frac{\text{opieczętowane.}}{\text{wzięte pod zamknięcie przez oplombowanie}}$ . . . . .
otworów.

. . . . . dnia . . . . .

L. S.

Przełożony komory.

Załączka F. Zamknięcie przepierzeń i otworów.

Przepierzenia oddzielające miejsce ładunku od kajut składają się z bali pionowo ustawionych sięgających od pokładu aż do wręgi a ztąd aż do spodu (figura 1).

Bale opatrzone są gwoździami z kółkami umieszczonemi w dwóch szeregach poziomych i od wewnątrz zanitowanych, w taki sposób, żeby kółka w kierunku pionowym były od siebie oddalone nie mniej jak o 50 *cm*.

Trzy mocne kółka przytwierdzone być muszą na wręgach wewnętrznych a mianowicie na końcu każdego z dwóch szeregów i przez te kółka przeciąga się sznur lub drut metalowy od jednego końca do drugiego a ztąd znowu napowrót do pierwszego kółka, gdzie następnie oba końce sznura lub drutu zamykają się plombą.

Otwory okrętowe zamykają się (figura 2) w taki sposób, że deski każdej pokrywy otworu opatrują się kółkami od wewnątrz wśrubowanemi a od zewnątrz zanitowanemi. Przez te kółka przeciąga się sznur lub drut metalowy i jak u bali zamyka plombami, przez co jedynie spojenie desek ze sobą jest zabezpieczone.

Pokrywy otworów w taki sposób przysposobione zamykają się zapomocą szpągi żelaznej (figura 3). Szpąga ta wchodzi w dwa uszka do belki pokładowej przytwierdzone; jeden koniec tej szpągi w górę zagięty, wtyka się w uszko *a*), drugi zaś koniec przedziurawiony wchodzi w uszko *b*), do którego przytwierdzony jest klinem przedziurawionym, na którym umieszcza się plombę. Jeżeli to jest potrzebne dla zabezpieczenia zamknięcia urzędowego, można użyć dwóch lub więcej takich szpąg żelaznych.

Jeżeli otwory okrętowe mają być pozamykane, nie wolno w miejscu ładunku umieszczać przedmiotów należących do uzbrojenia okrętu.

Fig. 1.

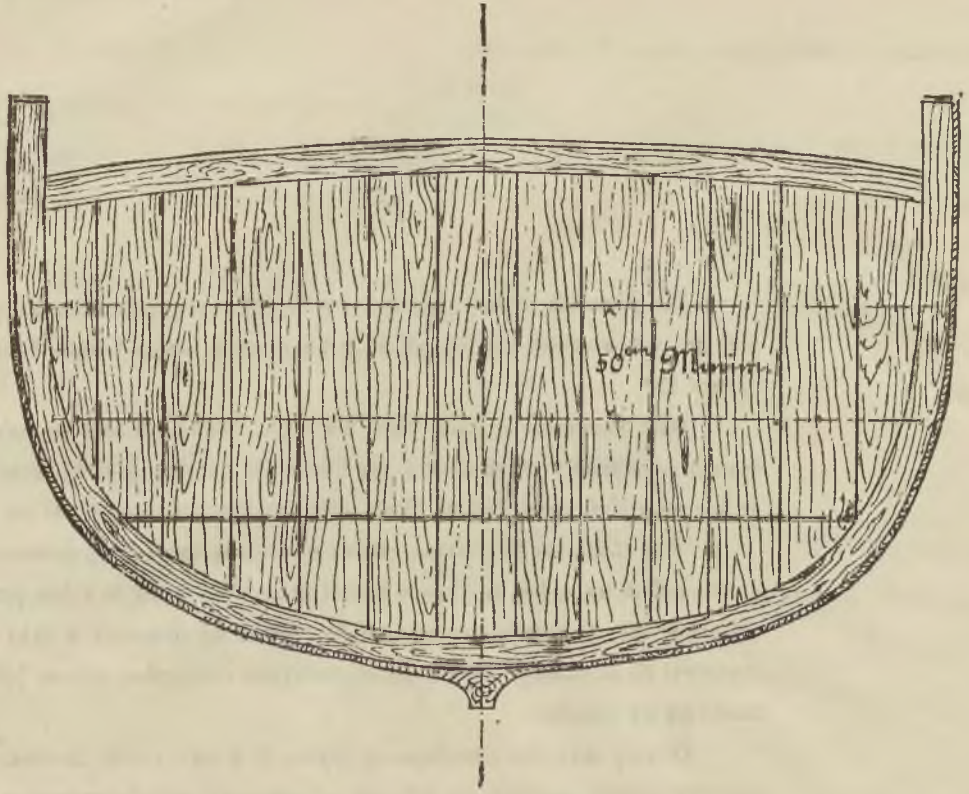

Fig. 2.

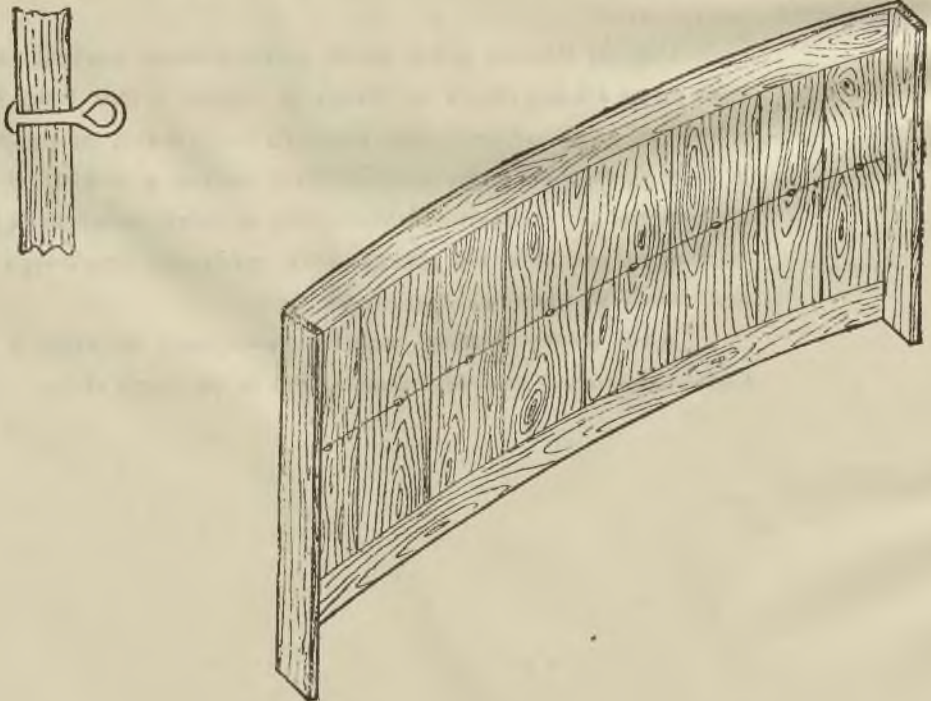
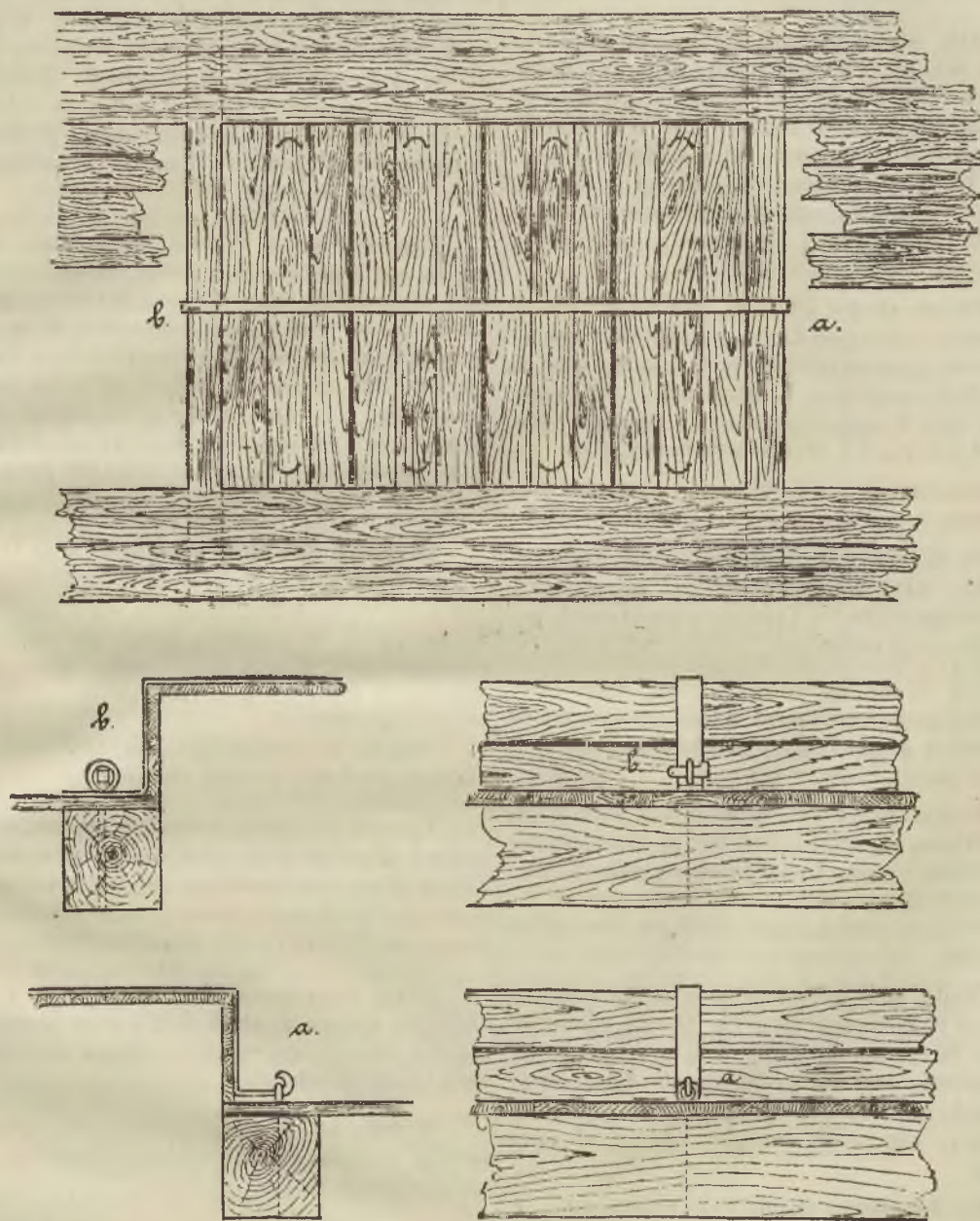

Fig. 3.

Załączka 2.

Rozporządzenie okólnikowe c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych do c. i k. urzędów konsulowskich we Włoszech z dnia 8. czerwca 1895, l. 24373.

Ażeby wina z pewnych oznaczonych obszarów uprawy wina we Włoszech mogły być eksportowane za opłatą cła niższego, potrzebne jest według obowiązujących przepisów (rozporządzenie z dnia 10. sierpnia i z dnia 1. grudnia 1892, tudzież z dnia 1. lutego 1893) oprócz dopełnienia innych warunków, osobliwie i przedewszystkiem dołączanie świadectw pochodzenia. W myśl istniejących postanowień świadectwa te wystawiać mogą albo

- a) Władze włoskie (Władza miejscowa miejsca wyrobu albo prefektury i podprefektury wymienione w rozporządzeniach z dnia 1. grudnia 1892 a względnie 1. lutego 1893), w którym to razie świadectwa winny być wizowane przez właściwy c. i k. Urząd konsulowski, albo
- b) bezpośrednio c. i k. Urzędy konsulowskie właściwe.

Dla zapobieżenia niewłaściwościom przy wystawianiu i używaniu tych świadectw, jakoteż wydawaniu dokumentów nie zupełnie prawidłowych, postanawia się co następuje:

I. *ad a).* Co się tyczy sposobów wystawiania świadectw pochodzenia przez Władze włoskie, Rząd królewsko włoski wydał pod tym względem instrukcyje zamieszczone w załączce.

Wizując świadectwa pochodzenia wystawione przez Władze włoskie, c. i k. Urzędy konsulowskie winny baczyć na to, że zadaniem ich jest nie tylko dopełnienie formalności, lecz że obowiązane są zapewnić się o prawdziwości głównych szczegółów przypadku.

Władza włoska wystawiająca te świadectwa, posyła je bezpośrednio do c. i k. Urzędu konsulowskiego, który do udzielenia wizy jest właściwym, z dołączeniem odnośnego dokumentu dowodowego (protokolu przesłuchania świadków lub piśmiennej deklaracji stręczyciela winnego lub relacji urzędowej).

Gdy świadectwa pochodzenia nadejdą do c. i k. Urzędu konsulowskiego, należy niezwłocznie zbadać je pod względem szczegółów w nich zawartych i jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość, natychmiast wizować. Po wizowaniu Urząd konsulowski winien świadectwo wizowane posłać niezwłocznie stronie pod adresem podanym mu przez Władzę wystawiającą a natomiast dokument dowodowy, przez Władzę wystawiającą nadesłany, ma teje Władzy

zwrócić. W przypadkach wątpliwych, Urząd konsulowski winien zażądać objaśnień od Władzy wystawiającej a gdyby to uznał za potrzebne porozumieć się z właściwą Władzą królewsko włoską co do dalszego wyświecenia, jakieby okoliczności nakazywały, lub nawet co do rewizyi posyłki. Jeżeli Urząd konsulowski nie otrzyma tych wyjaśnień w dostatecznej mierze, winien odmówić udzielenia wizy. W przypadku tym c. k. Urząd konsulowski winien certyfikat jakoteż należący do niego dokument dowodowy posłać do właściwej Władzy królewsko włoskiej w celu wytoczenia postępowania sądowego lub administracyjnego przeciw Władzy wystawiającej, gdyby to było potrzebne.

Ponieważ odtąd Władze wystawiające świadectwa pochodzenia mają takowe posyłać bezpośrednio konsulatom austriacko-węgierskim, przeto dotychczasowy zwyczaj legalizowania podpisu przełożonego przez prefekturę lub podprefekturę ma być uchylony. Na tej zasadzie poleca się c. i k. konsulatom, żeby przy udzielaniu wizy na świadectwach pochodzenia wina, wystawionych przez przełożonych gmin, nie wymagały legalizacji podpisów przez prefekturę lub podprefekturę.

Odsyłanie win przed uzyskaniem wizy Urzędu konsulowskiego nie jest dozwolone.

II. *ad b).* Wystawianie świadectw pochodzenia przez c. i k. Urzędy konsulowskie wymaga następujących czynności urzędowych:

Świadectwa wystawiają się na blankietach opatrzonych jukstami i l. czbami bieżąciami.

Osnowa ich powinna zgadzać się ściśle z załączką I. a co się tyczy pochodzenia, powinna zawierać oznaczenie odnośnego obszaru wina, tudzież wzmiankę, że wino wyrobione zostało w ściślejszym okręgu urzędowym Urzędu konsulowskiego.

Urząd konsulowski winien sumiennie zbadać szczegóły, tyjące się pochodzenia wina. Rzetelność onychże ma być udowodniona jednym z następujących trzech sposobów:

1. albo świadectwem trzech osób zasługujących na zaufanie, które Urząd konsulowski ma przesłuchać protokolarnie,

2. albo deklaracją piśmienną stręczyciela winnego potwierdzającą, że wino zostało sprzedane i oddane za jego pośrednictwem,

3. albo drogą dochodzeń co do pochodzenia, jakości i ilości odnośnych win, uskuteczionych w miejscu ich złożenia bezpośrednio przez delegata Urzędu konsulowskiego.

Ażeby dowody te mogły być skutecznie skontrolowane, jest rzeczą bezwarunkowo konieczną, żeby wina w chwili wystawiania świadectwa znajdowały się w miejscu należącym do ściślejzego okręgu urzędowego Urzędu konsulowskiego.

Urzędy konsulowskie winny przy swoich sprawdzaniach przekonywać się z całą pilnością, czy wino nie zostało odmienione lub zmieszane z zagranicznym chociażby oclonem.

Jeżeli wina włoskie złożone są w piwnicach, magazynach lub innych składach, w których — choćby w innych oddziałach — znajdują się jednocześnie wina zagraniczne, chociażby oclone, w takim razie należy odmówić wystawienia świadectwa. Również nie wolno wystawiać świadectwa pochodzenia dla tych win włoskich, które wysłane zostały z włoskiego *punto franco*.

We wszystkich przypadkach Urząd konsulowski winien przed wystawieniem świadectwa pochodzenia beczki urzędownie opieczętować. Pod względem pieczętowania, trzymać się należy przepisów podanych w §. 4 dołączonego rozporządzenia włoskiego, jakoteż w jego załączce C.

Jeżeli do posyłek mają być dołączane świadectwa rozbioru chemicznego, w takim razie Urząd konsulowski winien wziąć takowe według przepisów instrukcyi w załączce zawartej, opieczętować i posłać do właściwego instytutu włoskiego upoważnionego do wykonywania rozbioru.

Urząd konsulowski winien wystawione świadectwo pochodzenia jakoteż przedstawione dokumenty dowodowe przed wydaniem ich stronie opatrzyć pieczęcią urzędową a świadectwo pochodzenia liczbą.

III. Statkami stągwiowemi wolno wyjątkowo przewozić wina, lecz tylko w takim razie, jeżeli mają być w *punti franchi* Tryestu lub Rjeki pod kontrolą urzędową do beczek przelane. Do posyłek tego rodzaju przepisane są osobne świadectwa pochodzenia a mianowicie do certyfikatów wystawionych przez Władzę miejscową miejsca wyrobu a względnie przez prefektury (podprefektury) do tego upoważnione służą wzory D i E wzmiankowanego rozporządzenia włoskiego, do certyfikatów wystawianych przez c. i k. Urzędy konsulowskie dołączony wzór II. Władze włoskie wystawiające świadectwo, winny w tym razie pod względem pieczętowania beczek, wygotowywania świadectw pochodzenia i starania się o ich wizowanie jak i Urzędy konsulowskie pod względem udzielania wizy a względnie wystawiania świadectw pochodzenia i pieczętowania

beczek, postępować ściśle tak samo jak wtedy, gdy wino jest transportowane w beczkach.

Wino transportować się mające w taki sposób, można także przewieźć w beczkach nieopieczętowanych do stalku stągwiowego dla przelania. W tym jednak razie Władza włoska wystawiająca świadectwo a względnie Urząd konsulowski ma posyłkę wina przed wystawieniem świadectwa pochodzenia, oddać komorze włoskiej w miejscu składu, która od tej chwili bierze posyłkę w dozór.

Po udzieleniu wizy a względnie wystawieniu świadectwa pochodzenia, Urząd konsulowski posyła świadectwo pochodzenia komorze wychodnej królewsko włoskiej, której dozоровanie posyłki wina i wykonywanie dalszych kontroli jest poruczone.

IV. C. i k. Urzędy konsulowskie wystawiają i wizują świadectwa pochodzenia bezpłatnie. Gdyby jednak wystawienie świadectwa pochodzenia wymagało szczególnych wydatków, takowe mają strony zwracać.

V. Gdyby przy ładowaniu posyłki wina w beczkach, świadectwem pochodzenia zasłoniętej, niektóre beczki mu iały dla braku miejsca zostać, kapitan okrętu lub naczelnik stacyi kolei żelaznej winien na odwrotnej stronie świadectwa pochodzenia zanotować ilość beczek na okręt lub na kolej żelazną rzeczywiście wziętą. Jeżeli pieczęci beczek nie będą uszkodzone, można dla pozostałych beczek wystawić nowe świadectwa pochodzenia bez dalszych dochodzeń.

VI. Władza, która wystawiła pierwopis świadectwa pochodzenia (przełożony gminy, prefektura, podprefektura lub Urząd konsulowski) może wydać duplikat takiego świadectwa tylko wyjąkowo na prośbę strony szczególnie uzasadnioną i duplikaty, które również wycinać należy z rejestrów jukstowych, mają być opatrzone wyraźnym napisem „Duplikat“, tudzież owym numerem, który miał pierwopis.

Duplikaty wystawiane przez Władze włoskie powinny także być wizowane przez właściwy Urząd konsulowski.

VII. Do wizowania świadectw pochodzenia właściwemi są te c. i k. Urzędy konsulowskie, w których ściślejzym okręgu urzędowym znajduje się siedziba Władzy włoskiej świadectwo wystawiającej; do wygotowania świadectw pochodzenia właściwemi są te c. i k. Urzędy konsulowskie, w których ściślejzym okręgu urzędowym leży miejsce wyrobu wina.

VIII. C. i k. Urzędy konsulowskie obowiązane są dnia pierwszego każdego miesiąca składać c. k. austriackiemu i królewsko węgierskiemu Ministerstwu handlu bezpośrednio wykazy ilości świadectw pochodzenia, które w poprzednim miesiącu

a) wizowały i

b) wygotowały,

jakoteż wykazy ilości wina, którą te świadectwa reprezentują.

Jeżeli takich czynności urzędowych wcale nie wykonywano, napisać należy w raporcie, że się nie zdarzały.

O wystawieniu lub wizowaniu duplikatu uwiadomić ma Urząd konsulowski niezwłocznie c. k. austriackie a względnie królewsko węgierskie Ministerstwo skarbu.

IX. Postanowienia okólnika niniejszego stosować należy do wszystkich tych posyłek wina włoskiego, które odchodzą z świadectwami pochodzenia wystawionemi począwszy **od dnia 1. lipca 1895.** Z temi zaś posyłkami wina włoskiego, które odchodzą z świadectwami pochodzenia, wystawionemi przed tym terminem, postępować należy według dotychczasowych przepisów.

Załączka I.

Nr. . . . .

Świadcstwo pochodzenia.

Niżej podpisany potwierdza na zasadzie informacji stosownie do rozporządzenia okólnikowego c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych z dnia 8. czerwca 1895, Nr 24373 należycie zasiągniętych, że posyłka wina białego pana **Giovanni X.**, która ma być wprowadzona do monarchii austriacko-węgierskiej a składająca się z 20 beczek ze znakami **G X** i numerami **250/269** ważąca brutto ogółem **7000 kg** jest plodem winnic leżących w okręgu konsulatu będącym częścią **neapolitańskiego** obszaru uprawy wina.

Pan **Giovanni X** zapewnia, że posyłka przewieziona będzie $\frac{\text{lądem.}}{\text{morzem.}}$

Beczki zostały opieczętowane.

. . . . . dnia . . . . .

L. S.

C. i k. konsul austr.-węg. w . . . . .

Verte.

U w a g a $\frac{\text{kapitana}}{\text{naczelnika stacy}}$ na wypadek, gdyby tylko cześć posyłki wina została wyprawiona.

$\frac{\text{Kapitan okrętu X}}{\text{Naczelnik stacyi kolei żelaznej w X}}$ potwierdza, że z powodu siły większej zamiast wyżej podanej ilości beczek, naładowano tylko . . . . . beczek, oznaczonych numerami . . . . . wających brutto . . . . . *kg.*

. . . . . dnia . . . . .

Kapitan.
Naczelnik stacyi.

Przepisy co do brania próbek
win włoskich.

Próbki bierze się z każdej z osobna beczki zapomocą lewaru lub smoczka, wstrząsnąwszy wprzód i wymięszawszy mocno wino w beczce zawarte.

Ilość próbki powinna odpowiadać wielkości beczki, z której się ją bierze. Próbki wzięte w taki sposób z wszystkich tych beczek, które zawierają jednakowe wino, należy z sobą starannie zmieszać; mieszaniną napelnia się dwie flaszki mające po jednym litrze pojemności.

Flaszki powinny być dobrze zatkane i opieczętowane pieczęcią Urzędu konsulowskiego, który wziął próbki i pieczęcią tego, który wino wywozi.

Obie flaszki z próbkami posłać należy do instytutu włoskiego, któremu wykonanie rozbioru jest poruczone.

Urząd konsulowski winien beczki niezwłocznie po wzięciu próbek opieczętować. (Porównaj załączkę C rozporządzenia rządu włoskiego).

Pismo, z którym próbki posyła się do instytutu przeznaczonego do wykonywania rozbioru, powinno zawierać wszystkie szczegóły *) potrzebne do wygotowania świadectwa rozbioru.

---

*) Szczegóły to są następujące:

1. Nazwisko posyłającego: . . . .
2. Miejsce wysłania: . . . .
3. Nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy: . . . . (Tego szczegółu można także nie podać).
4. Oznaczenie miejsca wyrobu a według okoliczności gatunku wina: .
5. Napis pieczęci na flasce zawierającej próbkę: . . . .
6. a) Waga brutto posylki: . . . .
b) Ilość beczek: . . . .
c) Znaki i pieczęci beczek: . . . .

Załączka II.

Certyfikat dla statku śląwiowego.

Nr. . . . .

Świadectwo pochodzenia.

Niżej podpisany potwierdza na zasadzie informacji stosownie do rozporządzenia okólnikowego c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych z dnia 8. czerwca 1895, Nr. 24373 należycie zasiągniętych, że posyłka wina białego — pana **Giovanni X.**, która ma być wprowadzona do monarchii czerwonego austryacko-węgierskiej a składająca się z 20 beczek ze znakami **G X** i numerami **250/269** ważąca brutto ogółem **7000 kg** jest plodem winnic leżących w okręgu konsulatu będącym częścią **neapolitańskiego** obszaru uprawy wina.

Pan **Giovanni X** zapewnia, że posyłka przewieziona będzie okrętem żaglowym **X**.

Beczki zostały przez c. i k. . . . . konsula opieczątowane.
komorze w . . . . . oddane.

. . . . . dnia . . . . .

L. S.

C. i k. konsul austr.-węg. w . . . . .

Verte.

U w a g a komory:

Komora w . . . . . potwierdza, że beczki wyżej wzmiankowane zostały jej oddane opatrzone według przepisu pieczęcią c. i k. konsulatu . . . . . w . . . . . i pod dozorem wydane przed wystawieniem certyfikatu, były odtąd w tutejszym urzędzie strzeżone urzędowym zostały przelane do naczyń okrętu żaglowego . . . . . niżej oznaczonych:

Ilość naczyń $\frac{\text{pod pokładem . . . . .}}{\text{na pokładzie . . . . .}}$

Miejsce przeznaczenia: *punto franco* $\frac{\text{Tryest.}}{\text{Rjeka.}}$

Zbadana waga netto wina przelanego wynosiła . . . . . kg.

Naczynia na pokładzie opieczętowano pieczęcią komory.

Naczynia pod pokładem zostały $\frac{\text{opieczętowane.}}{\text{wzięte pod zamknięcie przez oplombowanie . . . . .}}$
otworów.

. . . . . dnia . . . . .

L. S.

Przełożony komory.

72.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 8. czerwca 1895,

tyczące się postępowania ze względu na cło z winami, które nadchodzą do wprowadzenia, opatrzone świadectwami pochodzenia z San-Severo i z Barletty.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uchyla się niniej-

szem rozporządzenie ministeryalne z dnia 20. stycznia 1895 (Dz. u. p. Nr. 16), mocą którego uznawanie ważności świadectw pochodzenia dla wina w beczkach, wystawionych w San-Severo i Barlecie, zastrzeżone zostało co do każdego z osobna przy padku, Ministerstwu skarbu. Odtąd stosowane być mają do rzeczonych świadectw pochodzenia te same przepisy, co do wszelkich innych świadectw pochodzenia we Włoszech wystawianych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Plener r. w.

Wurmbrand r. w.

Falkenhayn r. w.

